

— Jártam már azóta sok helyütt,
De csak egyet néztem mindenütt.
S az akácfa ahol nem virágzik:
Én sem bírtam ottan ki sokáig.

S hogy a sírom is ott legyen,
Meg se kell azt hagynom énneken.
Úgy is tudom, a szívem porából:
Virágosan megterem magától.

(Szabolcska Mihály.)

b) Az olvasmány által keltett élmények, emlékek felújítása, megtárgyalása.

c) A költeményt gondolatcsoportonként újra elolvassuk, megtárgyaljuk.

d) A költeményt mégegyszer végigolvassuk megszakítás nélkül.

e) Vonatkoztatás a község fáira, a fák szeretetére.

III. *Összefoglalás.* A költemény tartalmának rövid elmondása. Házi feladat: írjanak fogalmazványt otthon akácfájukról. (Akinek nincsen, az kedves virágairól írjon.)

Madarak- és fák napjára.

A fecskék érkezése.

Langyos tavaszi eső esett. A feketerigó ott fürdött az útszélien egy kis tócsában. Nagyvígán rázogatta a szárnyát, mikor egy pipiske szólt rá a faágról.

— Tán fehér akarsz lenni, rigó koma, hogy úgy mosakodol?

— Minek akarnék fehér lenni, mikor olyan szép fekete vagyok? — válaszolt a rigó. — Szürkéknek való vágyakozás ez csak.

— De kihegyezted a nyelved! — méltatlankodott a pipiske.

— De azért mondok neked egy újságot!

— Ugyan mit?

— Holnap hajnalban megérkeznek a fecskék!

— Honnan tudod? — kérdezte nagy izgalommal a pipiske.

— Én ne tudnám? Öreg barátom, a tölgyfa, mondta éppen az imént. Azért is fürdöm most, hadd legyen ékes tiszta.

Hogy így összebékéltek, együtt szálltak a tölgyfához.

— Igaz, hogy jönnek a fecskék? — kérdezte a pipiske.

— Igaz bizony! — bólintgatott a tölgyfa. — Most hozta a hírt egy kis szellőcske, vele rendeltettem ezt a kis esőcskét is, hogy felfrissítse a lombjaimat. Ugy-e, milyen szép zöld vagyok? — kérdezte és büszkén tekintett magára.

— Hozzájuk ti menjetek el! — mondta a tölgyfa.

Nem kellett nekik kétszer mondani. Szálltak már hegyen, völgyön.

— Hová olyan szaporán? — szólt rájuk a szarka.

— Megyünk a virágokhoz! — válaszolt a rigó. — Üzenetet viszünk neki.

— Nem árulnád el, hogy mit?

— Hajnalban érkeznek meg a fecskék!

No, ennek még a szarka is megörült.

— Hiszen akkor vége már a télnek! — kiáltotta vígan és hozzájuk csatlakozott. — Szállok én is veletek!

De alig repültek néhány szárnyecsapásnyit, az ökörszem szólította meg őket:

— Hová mentek, madarak?

— Üzenetet viszünk a virágoknak!

— Nem mondanátok meg nekem is?

— Holnap megjönnek a fecskék! — válaszolt a három madár.

— Akkor én is veletek szállok! — csicseregte az ökörszem.

Így állította meg őket az erdő minden madara. Végül már olyan sokan voltak, hogy hangjuktól visszhangzott az erdő.

Amerre csak virágot találtak, mindenütt megmondták a nagy hírt.

A virágok boldogan kiáltozták fűnek, fának:

— Jönnek a fecskék! Jönnek a fecskék!

A szarkaláb szomorú volt mégis.

— A madarak eléjük szállnak, mi meg csak várjuk, hogy a fecskék a helyünkbe jöjjenek.

Ez már igaz! Ilyet se hallottak még a virágok! El is ámulnak és lelkesedtek is egyszerre. De mire az est leszállott, már egy akarattal határozták el a legkülönösebb dolgot, amilyent semilyen erdő még soha nem látott, azt, hogy: mindnyájan az erdő szélére, a fecskék elé mennek.

Éjjelre a szarkaláb kiadta a parancsot:

— Virágeregiment, indulj!

És maga lépkedett a sereg élén. Nyomában a kökörcsin, gólyahír s aki csak virág nyílt az erdő-mezőn, mind egytől-egyig. Az ibolyához is elmentek. Szegény, ijedten mondta, hogy neki csak hajnalban kellett volna kibújni bimbójából, így mondta a tölggyfa. De a virágok nevettek:

— Lusta az, azt hiszi, hogy mindenki csak egyhelyben áll!

Sietett az ibolya is erre, ahogy csak tudott; szedte szíromlábacskaikat, sebtiben kidugta bimbóaplana alól. Meg se fésülte magát, csak kissé gyűrött-borzasan indult ő is a többi virággal.

Hej! Micsoda menet volt az! Színpompásabb a legszebb szőnyegnél is!

A madarak már ellepték a fákat. A rigót tették meg szóknak, hogy ő üdvözlje a fecskéket, ha megérkeznek. Futkosott is a rigó az ágakon, füttyülve, hogy a hangját próbálja. De a torkán is akadt a hang, amikor a menetelő virágokat megpillantotta. Volt is álmélkodás! De a nagy csodálkozást fésbeszakította a hajnal első sugara; vele érkezett az első fecskeraj.

A madarak rázendítettek énekükre, a rigó szónoklat helyett olyat trillázott, hogy maga is alig érthette, mit mondott. A virágok meg integettek feléjük kicsi kis keszkenőjükkel s örömben még a fák is kivirágoztak.

Megjöttek a fecskék!